

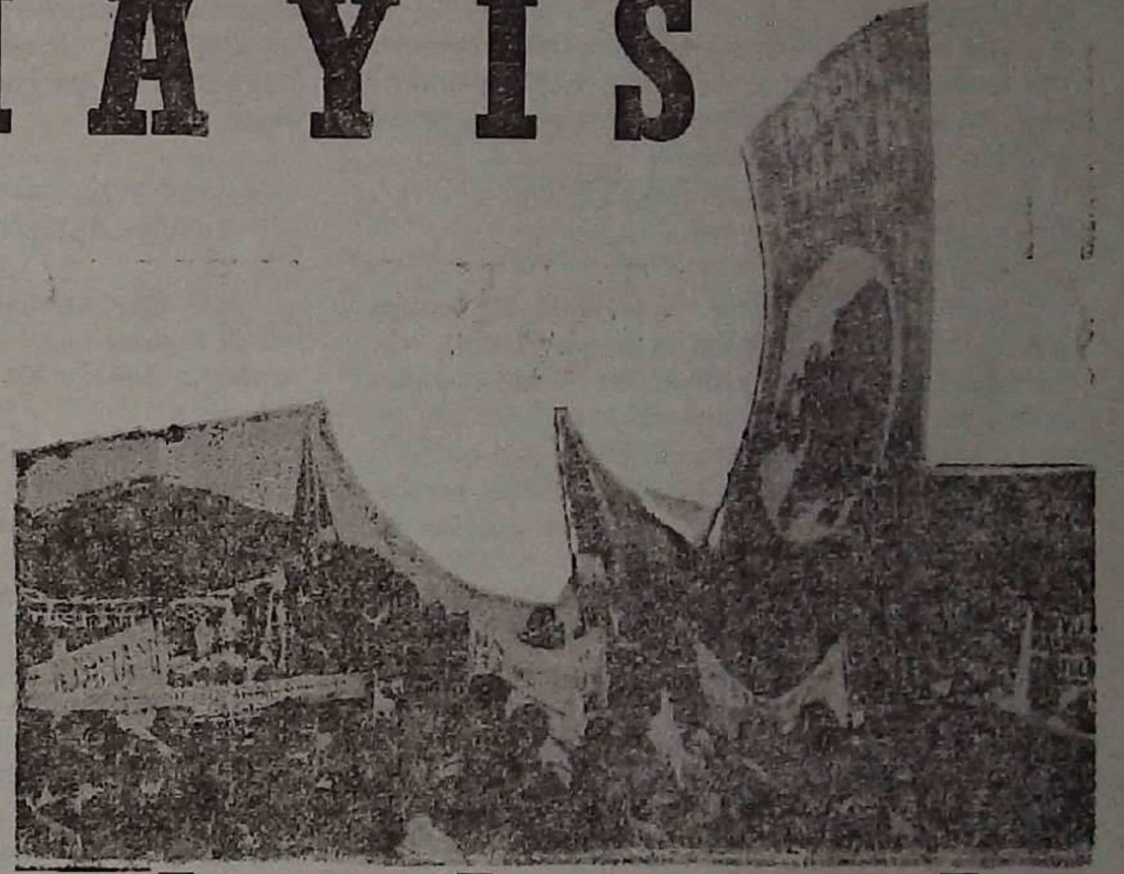
HALKIN KURTULUŞU

24 Nisan 1979 | 500 KURUŞ | 156

İŞÇİLERİN KÖYLÜLERİN BAĞIMSIZ ve DEMOKRATİK TÜRKİYESİ İÇİN İLERİ!

YAŞASIN 1 MAYIS

* Devrimciler, Yurtseverler, İşçi ve Emekçiler bütün ülke çapında 1 Mayıs'ı coşkun bir şekilde kutlamaya hazırlanıyor
* 26 il ve ilçede düzenlenen 1 Mayıs gösterilerinin 21'ine Halkın Kurtuluşu, Devrimci Yol taraftarları ortak olarak katılıyor, eylem birliği yapıyor
* Ayrıca 5 yerde 1 Mayıs kutlamaları Halkın Kurtuluşu taraftarlarının önderliğinde yapılıyor

1 MAYIS'ta 1 Mayıs Alanlarında

İşçi sınıfının Uluslararası Birlik, Dayanışma ve Mücadele Günü olan 1 Mayıs yaklaşıyor.

Geçen yıl olduğu gibi, bu 1 Mayısta da İşçi Sınıfının Uluslararası Birlik, Dayanışma ve Mücadele Günü bütün ülke çapında coşkun bir şekilde kutlanacak; 1 Mayısta 1 Mayıs Alanlarını dolduran işçiler, köylüler, memur ve öğretmenler, halk gençliği ve emekçi kadınlar faşizme, sömürü ve zulme karşı kinlerini ve nefretlerini haykıracaklar, yeni bir dünyayı kurmak için mücadele bayraklarını daha da yükseklere çekeceklerdir.

1 Mayıs yaklaşırken, bütün ülke çapında 1 Mayıs kutlama çalışmaları da hızla ilerlemektedir.

Bir çok il, ilçe ve köyde proleter devrimciler, yurtsever ve demokratlar, işçiler ve emekçiler 1 Mayısı adına yakışır bir şekilde kutlamak için yoğun bir hazırlık içindedir. 1 Mayıs gösterilerine hazırlık olmak üzere bir çok yerde çeşitli gece ve toplantılar yapılmaktadır.

Bir çok il ve ilçede oluşturulan Tertip Komiteleri 1 Mayıs miting ve gösterileri için bütün engelleme çabalarına ve baskılara rağmen gerekli formalite ve hazırlıkları tamamlamış durumdadır. Kutlamalar için resmi makamların izin vermediği yerlerde de 1 Mayıs gene kitlevi bir şekilde kutlanacaktır.

Gazetemizin dizgiye verilmesi sırasında elimize ulaşan bilgilere göre, 1 Mayıs 26 il ve ilçede kitlevi bir şekilde kutlanacaktır, bunun için gerekli bütün hazırlıklar tamamlanmış durumdadır.

Bu 26 il ve ilçenin 21'inde düzenlenen 1 Mayıs kutlamalarına HALKIN KURTULUŞU ve DEVRİMCİ YOL taraftarları ortak olarak katılmakta, eylem birliği yapmakta ve bu kitlevi gösterilere önderlik etmektedir.

HALKIN KURTULUŞU ve DEVRİMCİ YOL taraftarlarının 1 Mayıs kutlamalarında eylem birliği yaptıkları il ve ilçeler şunlardır:

İzmir, Tunceli, İskenderun, Eskişehir, İzmit, Kayseri, Samsun, Uşak, Bursa, Balıkesir, Giresun, Niğde, Kırşehir, Denizli, Rize, Muğla, Tarsus, Murgul, Anamur, Kon. Ereğli, Çorlu.

İstanbul'daki 1 Mayıs kutlamalarının gerçekleşmesi ve bu kutlamalara «Devrimci Yol» taraftarlarının da katılması halinde, Devrimci Yol taraftarlarının Çorlu, Bursa ve İzmit'te düzenlenen 1 Mayıs gösterilerine katılmayacakları bildirilmiştir. Bu durumda bu üç yerdeki gösteriler Halkın Kurtuluşu taraftarlarının önderliğinde yapılacaktır.

Devamı Sayfa 3'de

1 Mayıs'ta Miting ve Yürüyüş Düzenlenen Yerler

İzmir	Uşak	Muğla
Tunceli	Bursa	Tarsus
İskenderun	Balıkesir	Murgul
Eskişehir	Giresun	Anamur
Çorum	Niğde	Kon. Ereğli
Amasya	Kırşehir	Kdz. Ereğli
İzmit	Denizli	
Kayseri	Manisa	Çorlu
Samsun	Rize	Nazilli

1 Mayıs, İstanbul'da 1 Mayıs Alanında Kutlanmalıdır

İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı, İstanbul'da ki 1 Mayıs gösterilerini yasaklıyacağını ilan etti.

Yasalara 1 Mayısı «Bahar Bayramı» olarak geçiren egemen sınıflar, işçi sınıfının bu büyük bayramının kutlanmasını yasaklamıştı. Ama buna rağmen işçi sınıfımız 1 Mayısı kutlama hakkını fiilen kazandı ve 1976'dan beri, yüzbinlerce işçi ve emekçi, 1 Mayısı miting meydanlarında kutluyor.

Sendikaların yönetimlerini gaspeden sendika ağaları' bu konumlarından yararlanarak, bugüne kadar İstanbul'daki kutlamalara, 1 Mayıs'ın gerçek mirasçıları olan proleter devrimcileri sokmayarak 1 Mayıs kutlamalarını bir resmi geçide indirgemeye, işçilerin bilinçlerinde 1 Mayısı sıradan bir kutlamaya indirgemeye çalışmışlardır. Ama sendika ağalarının bütün çabalarına rağmen miting meydanlarına toplanan yüzbinlerce işçinin ve emekçinin gür sesi, proleter devrimcilerin önderliğinde Anadolu'ya hızla yaygınlaşan bu militan bir karekter kazanan 1 Mayıs kutlamaları, egemen sınıfların yüreğine korku salmıştır. Bu nedenledir ki, her 1 Mayıs sonrasında, egemen sınıf politikacıları ve basını yoğun bir kampanya açarak, 1 Mayıs ve onu kutlayan emekçileri karalamaya çalışmışlardır. Bununla da yetinmeyerek, katliamlarla, tehditlerle, emekçileri 1 Mayıs kutlamalarından caydırmaya çalışmışlardır. Ama bütün bu provakasyon ve tehditler, 1 Mayısların kutlanmasını engelleyememiş, tam tersine onun daha yaygın ve militan bir karakter kazanmasına yol açmıştır.

1979 1 Mayıs'ı ise egemen sınıflar ile emekçi sınıflar arasındaki çatışmanın derinleştiği, zamlar ve zulmün emekçi sınıfların mevcut komprador - feodal düzene karşı kin ve öfkesini daha çok artırdığı koşullarda kutlanacak ve miting meydanları, kitlelerin düzene muhalefetlerini dile getiren haykırışlarla dolacaktır.

Kitlelerin özgürlük ve demokrasi taleplerini sömürerek iktidara gelen CHP, şimdi ipliğinin pazara çıkmasıyla, kendisine yönelen kitle muhalefetini bastırmaya çalışmakta, hiç olmazsa başta İstanbul, Ankara ve Adana olmak üzere sıkıyönetim bölgelerinde kitlelerin bir araya gelerek taleplerini güçlü bir biçimde haykırmasını engellemeye çalışmaktadır. Bu durum, 1 Mayıs'ın İstanbul'da kutlanmasını kendileri için bir prestij, rakiplerine karşı bir koz olarak kullanmak isteyen DİSK ve hükümet ile sıkıyönetimi karşı karşıya getirmiştir.

Her vesile ile, reformcu hükümeti, «ilerici, demokrat», «işçi dostu» olarak niteleyen, sıkıyönetime sessiz kalarak onu destekleyen DİSK'in reformcu sendika ağaları, şimdiye kadar söylediklerini unutarak, sıkıyönetim ve hükümete rağmen 1 Mayıs'ı, 1 Mayıs Alanında kutlayacaklarını ilan etmektedirler.

Ama gerek Baştürk'ün gerekse Işıklar'ın mangalda kül bırakmayan demeçlerine güvenilemeyeceği açıktır. Çünkü, onlar her seferinde, meydanı boş bulduklarında atıp tutmuşlar, ama iş mücadeleye, kitlelerin birleşmiş gücünü hükümet ve egemen sınıfların karşısına dikmeye gelince, yan çizmişler, bir mektupla, ya da bir dilekçeyle geçiştirmeye çalışmışlardır. Bu 1 Mayısda da, tükürdüklerini yalamanın bir yolunu bulmaya işçilerin ve emekçilerin tepkilerini «uygun» bir biçimde harcamaya çalışacaklardır.

Revizyonist sendika ağaları ise, sıkıyönetimden sıkıyı görünce geçit resmi yapabilecekleri bir yer bularak mücadele meydanından sıvışmışlardır.

Bu koşullarda, 1 Mayıs'ın 1 Mayıs Alanında kutlanması, hükümet ve egemen sınıfların saldırılarının püskürtülmesi, sıkıyönetime darbe vurulabilmesi için hayati bir önem taşımaktadır. Bu da ancak tüm devrimcilerin, demokratların, komünistlerin, sendika ağalarının sahte demeçlerine kanmamaları, bütün gerici faşist barikatları parçalamaları, işçi ve emekçilerin miting meydanını doldurumalarıyla mümkün olacaktır.

Egemen sınıfların ve sıkıyönetimin hesaplarını boşa çıkaralım.

1 Mayıs'ı İstanbul'da 1 Mayıs Alanı'nda kutlayalım.

Bu kutlamalara bütün demokratik güçler, kuruluşlar en demokratik bir biçimde katılmalı, 1 Mayıs kutlamaları faşist diktatörlüğe, onun yeni saldırılarına karşı bir mücadele günü haline getirilmelidir.

1 Mayıs'ta Mücadele bayraklarını Daha da Yükseklere Çekelim

Bütün dünyada ve ülkemizde işçilerin, köylülerin ve tüm emekçilerin boyuneğmez mücadelesi karşısında, sömürü ve zulüm dünyası her gün bir adım daha batıyor. Sömürücü ve zalimlerin ayaklarının altındaki toprak her gün biraz daha kayıyor.

Onlar sömürü ve zulüm dünyasını ayakta tutmak, biz işçileri, köylüleri, bütün emekçileri düzenin uysal köleleri haline getirmek için çırpındıkça çırpınıyor; ömürlerini uzatmak için her gün yeni tedbirler alıyorlar.

Ülkemizde kan emici sömürücü egemen sınıflar sıkıyönetimle, yeni baskı tedbirleri ile, sivil ve resmi faşist yuvaların cinayet ve katliamları ile, grev yasaklamaları ile özgür ve

Devamı Sayfa 3'de

Sıkıyönetim Kaldırılmalıdır

Hükümet içindeki «altılar» ın kazan kaldırması ve hükümetin devamı için «yeni» koşullar ileri sürmesi, Ecevit, Güneş vb. hükümet üyelerinin uzun zamandır geveledikleri ama bir türlü açıkça ifade edemedikleri, baskı ve terörün arttırılması konusundaki, düşüncelerinin açığa çıkması ve bu doğrultu da eyleme geçmeleri için bir vesile oldu.

«Altılar» la yapılan uzun toplantının arkasından Ecevit'in yaptığı açıklamadan da anlaşıldığı gibi, hükümetin geri kalan üyeleri de altılarla «tam bir fikir birliği içindedirler».

Altılar tarafından ileri sürülen ve hükümetin bütünü tarafından da üstünde anlaşmaya varılan tedbirleri şöyle özetleyebiliriz.

- «Bölücülük faaliyetleri» sıkıyönetimin ilan gerekçileri içine alınacak. Bunun sonucu olarak Doğu'ad bazı iller sıkıyönetim kapsamına alınırken, baskı ve terörün boyutları genişletilecektir.
- Yeni baskı tedbirlerini ön gören yasa önerileri en kısa zamanda meclislerden geçirilecek DGM yasallaştırılacaktır.
- Emperyalist tekellere ülkenin kapıları tamamen açılacak. IMF ve benzeri emperyalist kuruluşların direktiflerine harfiyen uyulacak. Çok uluslu şirketlerin, sermaye ihracını güçleştiren bürokratik engeller kaldırılacak.
- Kitle örgütlerinin üzerindeki baskılar arttırılacak, fiilen kazanılmış haklar geri alınacak, bunlar işletilmez hale getirilecektir.

İşte hükümet bu gün bu beş koşulda somutlaşan ve tümü de, halkın demokrasi ve bağımsızlık mücadelesini bastırmaya yönelik anlaşma üzerinde «uyum içinde» ve «dimdik ayakta» dır.

Hükümetin üstünde tam bir fikir birliğine vardığı «yeni» program, AP'den MHP'ne kadar tüm faşistlerin uzun zamandan beri ileri sürdükleri taleplerden başka bir şey değildir ve reformcu hükümet bu girişimiyle, faşistlerin çizgisine iyice yaklaş'mış hatta bir çok yerde faşistlerin aynı çizgiye düşmüştür. Bunun en açık kanıtı da Nazlı Ilıcak'tan Doğu Perince'ğe, Halit Narin'den Hüsamettin Çelebi, Oktay Ekşi'ye kadar her soydan faşistin son açıklamayı «geç kalmış» ama «olumlu» bir gelişme olarak değerlendirmeleridir.

Bu açıklamadan hemen sonra hükümet «vatanın ve milletin bölünmezliği», «Atatürk milliyetçiliği ve ilkeleri», «Büyük Türk Ulusu» edebiyatını yoğunlaştırdı. 12 Mart kalıntısı açıklamalar ve demeçler ortalığı kapladı.

«Demokrasinin yaşatılması», «özgürlüklerin zarar görmemesine özen gösterileceği» vb. süslü reformcu sözlerin arkasında yürütülen ırkçı, şöven propagandanın amacı, yaygınlaştırılacak ve arttırılacak olan baskı ve terör için kamu oyu oluşturmaktır.

Halka karşı giriştiği her eylemde, faşistlere verilen her yeni tavizde olduğu gibi, hükümet, bu seferki kamu oyu oluşturma girişiminde de yalnız kalmadı. Sicilli faşistlerden, sözde devrimciliği kimselere bırakmayan yazar çizere, reformcu ve revizyonist takımına kadar her soydan destekçiyi hemen yanı başında hazır ve nazır buldu.

Altıların «baş kaldırısından» yeni bir MC gelir korkusuyla dudağı uçuklayan U. Mumcu'dan M. Ekmekçi, İ. Selçuğa kadar sözde devrimci - demokrat yazar çizer takımı, «taktik» ve «strateji» üzerine eski türküleri çalmaya, hükümetin yeni karşı devrimci girişimlerine, sözde devrimci gerekçeler bulmaya giriştiler. Şu dönemde «en iyi eylemin eylemsizlik (!)» olduğu, «bu hükümet giderse MC gelir» gibi, laf kalabalığı arkasında hükümetin halk düşmanı girişimlerine çanak tutmakta, reformculuğun etkisindeki geniş emekçi yığınlarının kafasını karıştırmaya ve yükselen halk mücadelesini yozlaştırmaya çalışmaktadırlar.

Devamı Sayfa 3'de

Attıkları her adım Çin revizyonistlerinin yüzünü açığa çıkarıyor

Özellikle son iki yıldır Çin'de kapitalizmin güçlendirilmesi yönünde atılan adımlar artık bütün çıplaklığı ile ortaya çıkmaktadır. Revizyonist Çin yönetiminin uluslararası mali sermaye ile bağlarını güçlendirmesinin yanı sıra, ülke içinde de ekonomik, sosyal, siyasi ve kültürel alanlarda aynı yolda hızla ilerlenilmektedir.

Çin revizyonistleri içte kâr ve serbest rekabeti Çin ekonomisinin temel itici gücü haline getirirlerken, yaşamın diğer alanlarında da burjuva ilişkileri güçlendirmeye çalışmaktadırlar.

REKLAM ŞİRKETLERİ TIPKI DİĞER KAPİTALİST ÜLKELERDE OLDUĞU GİBİ FAALİYETTE

Kapitalist ekonominin vazgeçilmez bir unsuru olan reklamcılık da Çin'de hızla gelişmektedir. Çin'in belli başlı şehirlerinde yeni reklam şirketleri kurulmakta ve faaliyetlerini yaygınlaştırmaktadırlar. Bu şirketler ülke içinde ve dışında çeşitli Çin şirketlerinin mallarını dağıtmanın yanısıra yabancı tekellerin tüketim mallarının Çin'de tanıtılması görevini de üzerlerine almışlardır.

Çin reklam şirketleri, Çin'in ülke dışında dağıtılan resmi yayın organı Pekin Review dergisinin sayfalarına kadar uzanmışlardır. Pekin Review dergisinin son sayılarında sık sık ilanı çıkan Şanghay Reklamcılık Anonim Şirketi bu ilanlarda Çin ihraç mallarının yabancı ülkelerde tanıtılması ve yabancı işletmelerin de Çin'deki ticari reklam işlerini üslenebileceğini açıklamaktadır. Şanghay Reklamcılık Şirketi sözkonusu açıklamasında yabancı malların teşhiri için mankenler tedarik edebileceğini, televizyon ve sinemalarda gösterilmek üzere reklam filmleri hazırlayabileceğini, duvar reklamları için afişler basabileceğnii de belirtmektedir.

Aynı şirket özel olarak radyo, gazete ve televizyon da en iyi reklamların kendileri tarafından hazırlanabileceğini açıklamıştır. Zaten uzun bir süredir ilk kez Çin televizyonu ve radyosu özel reklam programları yayınlamaktadır. Serbest rekabetin temel unsurlarından olan reklamcılık aynı zamanda tüm kapitalist ekonomilerde olduğu gibi Çin'de de tüketimi kamçılamaya hizmet etmektedir. Özellikle uluslararası tekellerin çeşitli tüketim mallarına Çin'de pazar bulmaları ancak bunların Çin halkına tanıtılmasıyla mümkün olabileceğinden, Çin'de reklamcılığın ve reklam şirketlerinin geliştirilmesi bir ölçüde uluslararası tekellerin baskısıyla sağlanmıştır. Çin radyo ve televizyonundaki ilk reklamlar Coca-Cola vb. yabancı mallarla ilgili olarak yapılmıştır.

ÇİN REVİZYONİSTLERİ DİN AFYONUNU YAYGINLAŞTIRIYORLAR

Çin revizyonistleri tıpkı gericiler gibi sömürücü, baskıcı ve emperyalist siyasetlerini desteklemek amacıyla dini de bir afyon gibi kullanmaya başlamışlardır.

Yeni Çin Haber ajansının ve Pekin Review dergisinin bildirdiğine göre Çin'de dini faaliyetler hızla artmaktadır ve bu faaliyetin artırılması bizzat yöneticiler tarafından teşvik edilmektedir. Ülkenin dört bir yanındaki dini kurumlar yeniden açılmakta ve din adamlarına itibarları iade edilmektedir. Pekin, Şanghay vb. gibi büyük şehirlerdeki manastır ve camilerin ibadete açılmasından sonra Tibet'teki manastırlar da dini ibadet için kullanılmaları amacıyla restore edilmiştir. Bunların yanısıra yeni ibadethanelerin yapımı da yine devlet tarafından teşvik edilmektedir. Tibet'de açılan manastırlara 1950'lerin sonlarında Tibet'te gerçekleşen gerici isyana önderlik etmiş olan dini önderler yerleştirilmektedir.

Yeni Çin Haber ajansının bildirdiğine göre Dini Çalışmalar Birinci Ulusal Kongresi Kunmin şehrinde yapılmıştır. Bu kongrede dinin ve dini düşüncenin geliştrilmesi için raporlar okunmuş ve bazı kararlar alınmıştır. Bu kararlardan biri de «Çin Dini Çalışma Enstitüsü»nün kurulmasıdır. Bu enstitü sürekli bir kurum olarak çalışacak ve Çin'de dini akımların gelişmesine hizmet edecektir.

Kunmin şehrinde toplanan dini kongre Çin'in belli başlı şehirlerinde yapılan çeşitli toplantıların sonuncusudur. Son kongreye 800'ün üzerinde dini önder katılmış ve Çin'deki çeşitli dini akımların gelişmesi ve dini faaliyetler üzerinde yeni araştırmalar yapılması kararları alınmıştır. Söz konusu kongre resmi bir devlet kuruluşu olan «Şanghay Dini İşler Bölümü» tarafından gerçekleştirilmiştir.

Çin revizyonistleri bir yandan ülke içnde kapitalizmi güçlendirirken, öte yandan da halkı uyuşturmak ve halkın dikkatlerini başka yönlere çekmek amacıyla din afyonunu yaygınlaştırmaya çalışmaktadırlar. Bu nedenle de dini faaliyetleri bütün ülke çapına yaymak için büyük çaba harcamaktadırlar. Çin radyo ve televizyonu günlük dini programlar düzenlemekte, dini müzik yayını yapmakta ve ülkede süren dini faaliyetlerden haberler vermektedir.

TARIMDA DA ÖZEL KÖYLÜ MÜLKİYETİ VE SERBEST PAZARLAR GÜÇLENDİRİLİYOR

Kapitalizmin diğer alanlarda güçlendirilmesinin yanı sıra Çin'in revizyonist yöneticileri tarımda da kapitalist ilişkilerin ve özel mülkiyetin genişletilmesi faaliyetine hız vermişlerdr. Kısa bir süre önce Liu Şao-Şi'nin daha önce Çin tarım ekonomisi ile ilgili olarak geliştirdiği tezlere uygun olarak yapılan yeni düzenlemelerden sonra, kırsal alanda kapitalizmin yaygınlaştırılması için yeni tedbrler alınmaktadır. Bilindiği gibi bir süre önce Çin'de tarımsal alanda yapılan değişikliklerle kollektif çiftliklerin ve köylü komünlerinin tarımsal ekonomideki belli rolleri azaltılmış, bunun yerine iş ekipleri geçirilmiş ve bu ekiplerin bütün üretim ve ticareti kontrol etmesine hizmet edecek yeni düzenlemeler yapılmıştı.

Çin revizyonistleri kırsal alanlarda küçük üretimi ve zengin köylü ekonomisini geliştirmek üzere yeni tedbirler de almışlardır. Bunların en önemlsi ülkedeki tarımsal ürünlerin satıldığı serbest pazarların sayısının artırılmasıdır. Yeni düzenlemelerle birlikte serbest ticaretin yapılabildiği bu pazarların sayısı 30 bine varmıştır. Bu pazarlarda zengin köylüler tarafından satışa çıkarılan tarım ürünlerinin niceliği de hızla artmaktadır. Resmi Çin basınında yapılan açıklamalara göre serbest tarım pazarlarında satışa çıkarılan ürünler bir yıl içinde % 40 oranında artmıştır.

Yine Çin resmi makamlarının açıklamalarına göre serbest tarım pazarlarının yaygınlaşmasıyla birlikte devlet mağazalarında satılacak tarım ürünü bulunamamaktadır. Ancak buna rağmen kısa bir süre önce Pekin'de toplanan Millî Sanayi ve Ticaret Kongresinde bu uygulamanın tarım üretimini gelitşirdiği belirtilmiş ve köylük bölgelerde kapitalizmin daha da yaygınlaştırılmasıyla birlikte tarımsal üretimde daha büyük artışlar beklenebileceği açıklanmıştır. Özellikle tarım pazarlarının kırsal ekonomiyi canlandırmak amacıyla geliştirilmesi karar altına alınmıştır.

REVİZYONİST ÇİN YÖNETİCİLERİ ÜLKE İÇİNDE DE EN GERİCİ GÜÇLERLE BİRLEŞİYORLAR

Resmi Çin basın ve yayın organlarının açıklamalarına göre ÇKP Merkez Komtesi 1950'lerin sonlarında Çin hükümetinin Tibet'te bazı demokratik uygulamalarına karşı çıkan ve büyük ayaklanmalar düzenleyen Tibetli büyük toprak ağalarının daha önce alınan itibarlarını bu yılın Şubat ayından itibaren iade etmiştir.

Bilindiği gibi 1950'lerin sonlarında Çin hükümetinin Tibetli toprak ağalarının topraklarını köylülere dağıtma kararı alması üzerine aynı zamanda birer dini lider olan Tibetli toprak ağaları, merkez hükümete karşı kanlı ayaklanmalar düzenlemişlerdi. Ayaklanmaların bastırılmasından sonra da yurtdışına kaçan çok sayıda toprak ağası yıkıcı eylemlerini buradan da sürdürmüşlerdi.

Bu yılın şubat ayı sonunda açıklanan ÇKP Merkez Komitesi kararına göre Tibetli dini liderlerin ve toprak ağalarının bu suçlarının bağışlandığı ve daha önce sahip oldukları ayrıcalıkların birçoğunun kendilerine iade edileceği belirtilmiştir. Bu açıklamanın ardından 27 Şubatta Tibet eyaletinin baş kenti Lhasa'da ve Pekin'de düzenlenen toplantılara Tibetli toprak ağalarının ve dini liderlerin yanı sıra yüksek düzeyde Çin yetkilileri de katılmıştır. Pekin'de yapılan toplantıya ÇKP Merkez Komitesi Siyasi Büro üyesi Ulanhu'da katılmış ve yurtdışındaki Tibetli gericilere «anavatan»a dönmeleri için bir çağrıda bulunmuştur. Ulanhu, konuşmasında, Tibet gericiliğinin belli başlı önderlerinden biri olan ve yurtdışına kaçtıktan sonra da emperyalistlerin desteğinde Çin'de yıkıcı faaliyetler sürdüren Dalay Lama'ya özel bir çağrı yapmıştır.

Dalay Lama Tibet'in en büyük dini lideri olduğu kadar, en büyük toprak ağasıydı. 1950'lerin sonlarındaki isyanlar sırasında Tibet gericiliği Dalay Lama'nın çevresinde toplanmıştı.

Bu son gelişme, revizyonist Çin yöneticilerinin uluslararası arenada en gerici güçlerle birleşmesinin yanı sıra ülke içinde de eski feodal toprak beyleri ve dini önderleri yeni müttefikleri olarak gördüklerini göstermektedir. Geçen yılın sonlarına doğru da ülkenin diğer yerlerindeki eski toprak ağalarının da itibarları iade edilmiş ve bunlar birçok yeni hakka kavuşturulmuştu. Toprak ağalarının kamu görevleri alamıyacakları hakkındaki kararlar kaldırılmış ve birçok toprak ağası devlet kademelerinde önemli görevlere getirilmişti.

TAYVAN'A YAPILAN ÇAĞRI : KAPİTALİZM TEMELİNDE BİRLEŞELİM

Çinli revizyonistler, Amerikan emperyalistleri ile girdikleri sıkı ilişkilerin ardından Tayvan'la birleşme çabalarına hız vermişlerdir. Çin yetkilileri Tayvan yöneticilerine birleşme için yaptıkları çağrılar da Tayvan'daki kapitalist toplumsal sistemin hiçbir şekilde değiştirilmeyeceğini, Tayvan'ın statükosunun korunacağı açıklanmıştır.

Böylece Çinli revizyonistler Tayvan gericiliğine kapitalist sistem temelinde birleşmeyi önermektedirler. Çin Ulusal Halk Komitesi Başkan Yardımcısı Liao Chang-ze 28 Şubat 1979'da yaptığı konuşmada Tayvan konusunda şu görüşleri resmen açıklamıştır: «Tayvan'ın anayurda katılması sorunu karara bağlanırken, Tayvan'daki bugünkü sistem ve statüko korunacaktır. Her sınıftan halkın düşüncelerine hürmet edilecek, siyasi faaliyetlerine izin verilecektir. Tayvan ulusunun yaşam tarzı değiştirilmeyecek ve bugünkü ilişkiler olduğu gibi bırakılacaktır.»

Çin revizyonistlerinin Tayvan'la birleşmek için hiçbir ön şart ileri sürmemeleri ve Tayvan'ın toplumsal yapısında hiçbir değişiklik yapılmayacağına dair söz vermeleri, ancak bizzat Çin'in hızla Tayvan'ın toplumsal sisteminin bir benzerini ülke içinde hızla yaygınlaştırıp, güçlendirmeleriyle açıklanabilir. Elmalarla armutların toplanamayacağı bilinen bir gerçektir. Oysa revizyonist Çin yöneticileri Tayvan'a birleşme önerisi yaparlarken iki benzer şeyin birleşmesinden, yani iki kapitalist toplumsal sistemin birliğinden söz etmektedirler. Bu anlamda revizyonist Çin önderlerinin Tayvan'a yaptıkları öneri kendi içinde tutarlıdır. Ancak onların son zamanlarda attıkları her adım gibi bu da Çin revizyonizminin yüzünü açığa çıkarmaktan başka hiçbir sonuç getirmemiştir.

ÇİN REVİZYONİSTLERİ : FAŞİST REJİMLERİN EN BÜYÜK DESTEKÇİSİ

Dış siyasette dünyanın en azılı gericileriyle birleşme siyaseti izleyen Çin yöneticileri Güney Amerika'nın faşist Cuntalarıyla ilişkilerine büyük önem vermektedir. Çin revizyonistleri Güney Amerika'nın gerici yönetici kliklerine destek olmak ve bu iktidarların içinde bulundukları derin siyasi ve ekonomik bunalımdan kurtulmalarına yardımcı olmak amacıyla faşist rejimlerle tüm alanlarda ilişkilerini geliştirmektedirler.

Çinli revizyonistler bir yandan bu ülkelerin halklarının kurtuluş ve devrim mücadelelerine karşı faşist rejimlerle işbirliği yaparken, öte yandan bu ülkeleri yağmalamak içinde bu ilişkilerden çok şeyler ummaktadırlar.

Çin revizyonistlerinin Güney Amerika'nın ekonomik ve siyasi olarak en güç durumda bulunan faşist klikleriyle ilişkilerini geliştirmesi de dikkati çekmektedr. Bunların arasında Brezilya, Şili ve Nikaragua gibi ülkeler baş sırayı almaktadır.

Son olarak büyük bir Çin heyeti petrol, elektrik ve nükleer enerji alanlarında işbirliği yapmak üzere Brezilya'da bulunmaktadır. Bu alanlarda kendi ihtiyaçlarını dahi gideremiyen Çin, bilindiği gibi, özellikle petrol ve nükleer enerji dallarında uluslararası tekellerle bunların Çin'de kurulması ve işletilmesi için çok sayıda anlaşma imzalamıştır. Ancak Çin yetkilileri Brezilya'ya yaptıkları ziyaret sırasında Brezilya'da bu alanlarda yeni yatırımlar yapmak üzere anlaşmalar imzalamışlardır.

Çin sosyal-emperyalistleri aynı amaçlarla Şili'nin faşist Pinochet cuntasıyla da yakın ilişkilerini sürdürmektedirler. 1973'den bu yana Pekin yönetiminin Pinochet cuntasına yaptıkları yardımlar çok büyük boyutlara ulaşmıştır. Son aylarda Çin yetkililerinin açıkladığına göre Çin, Şili'ye mali yardımların yanında silah ve askeri teçhizat yardımı da yapmıştır. Elbetteki bu askeri yardımların Çinli revizyonistlerin iddia ettikleri gibi «Şili'nin ulusal bağımsızlığını koruma» gibi bir amacı yoktur. Tersine Şili işçi sınıfının ve emekçi halkının emperyalizme ve faşizme karşı mücadelesinin kan ve ateşle bastırılmasına hizmet etmektedir.

Yine Çin kaynaklarına göre son altı yıl içinde, yani darbeden bu yana Çin, Şili'ye 250 milyon dolar kredi vermiştir. Öte yandan aynı süre içinde iki ülke arasındaki ticaret üç kat artmıştır. Çin, Şili'nin bakır müşterileri içinde baş yeri almıştır.

Nikaragua'da Samoza diktatörlüğüne karşı savaşan halkın mücadelesi büyük boyutlara ulaştığı bir sırada Çin sosyal-emperyalistleri bu eli kanlı rejime de yardım elini uzatmıştır. Milyonlarca dolarlık kredilerin yanında Çin revizyonistleri Nikaragua'nın en önemli ihraç kaynağı olan pamuğun her yıl % 50'sini ithal etmek üzere bir anlaşma yapmışlardır. Çin revizyonistleri böylece yıkılmak üzere olan bir faşist rejime daha yeni bir destek sağlamaktadır.

Batı sermayesi Doğu Avrupa revizyonist ülkelerine giderek daha fazla nüfuz ediyor

Son haberlere göre MACARİSTAN, bir İngiliz banka konsorsiyonu ile 300 milyon dolarlık br kredi anlaşması imzalamak üzeredir.

Benzer haberler artık, revizyonist Doğu Avrupa ülkeleri için ortak bir hale geldi. Bir çok ekonomik güçlükler nedeni ile, daha fazla kredi ve teknoloji almak üzere kapılarını batı sermayesinin nüfuzuna sonuna kadar açmışlardır. Batılı tekeller ile işbirliği, bu ülke halklarının alın terinin ve doğal kaynaklarının sömürülmesi için «ortak girişimler» şeklinde yapılıyor. Bunun en tipik örneği, İngiliz sermayesinin katılımıyla kurulan, Varşova yakınlarındaki traktör tesisleridir. Şimdi, Polonya'da 80'in üzerinde yabancı tekelci şirket faaliyet gösterirken, bir yandan da bu revizyonist ülke tarafından dışardan alınan krediler yıldan yıla artıyor. Varşova revizyonist kliğinin büyük çapta tarım ürünlerinin ithali için aldığı krediler özellikle çok büyük miktarlara ulaşmıştır. Bu klik, bu ithallerin ABD bankalarında finanse edilebilmesi için ABD ile üç yıllık bir anlaşma imzalamıştır. Macar revizyonistleri yalnız ABD ile 60 «işbirliği» anlaşması imzalama kararı almışlardır. Geçen yıl Macaristan, İngiliz, Japon ve diğer bankalardan yüzmilyonlarca dolar tutarında kredi almıştı. Doğu Almanya'da, Japon şirketlerince kurulacak petrokimya tesislerinin kurulması için Japon bankalarından 300 milyon dolar almıştı. Revizyonist Doğu Avrupa ülkelerine en fazla nüfuz eden Batı Alman tekelci sermayesidir. Revizyonist basından elde ettiğimiz bilgilere göre, geçen on yıl içinde, Batı-Alman firmaları bu ülkelerin çeşitli örgütleri ve girişimcileri ile 1000'in üzerinde «işbirliği» anlaşması imzalamışlardır. Batı Avrupa'nın kapitalist devletlerinin birçok firmaları ayrıca Bulgaristan, Çekoslovakya ve diğer revizyonist ülkelere nüfuz etmişlerdir.

Bu büyük sermaye akımına Kapitalist-revizyonist dünyanın içine düştüğü ağır kriz neden olmaktadır. Krizin grip'inde olan ABD, Japonya ve Batı-Almanya sermayesi bulabildiği her yerde genişlemek amacındadır. Bu sermaye, bir yandan kârlarını korumak ve hatta yükseltmek için çabalarken aynı zamanda revizyonist ülkelerde sağlama alınmış büyük kârları da hesaba katıyor. Enver Hoca Yoldaş şöyle demektedir. «Kapitalizm, diğer ülkelere elde edeceği kârları hesaplamadan yatırımda, borç vermede, sermaye yatırımında bulunmaz.» Batılı tekellerce, yatırımların, en büyük kârların elde edilebileceği, revizyonist Doğu Avrupa ülkelerinin extracting endüstrilerine yapılması bir rastlantı değildir. «Ortak girişimleri» kapitalist firmaların ve revizyonist burjuvazinin katılımı ile genişletme eğilimi de rastlantı değildir. Revizyonist basın, son on yıl içinde batılı kapitalist devletlerin firmaları ile karışma girişimleri kurmak için yapılan hükümetler arası anlaşmaların, projelerin ortak tesisleri vb.nin 7 mislinin üzerine çıktığını itiraf etmiştir. Revizyonist klikler yabancı sermayeye, diğer imtiyazlarla birlikte doğal kaynakların ve emek gücünün sömürülmesi için tam bir «ekonomik bağımsızlık» güvencesi vermişlerdir. Böylece, batı Alman kimyasal endüstri tekelleri, Revizyonist Doğu Avrupa ülkelerine komple fabrikalar satmakta ve bunlarda elde edilen ürünler Batı Almanya'ya % 40 daha ucuz satılmaktadır. Bunun yanında hükümetlerce veya özel firmalarca verilen krediler, büyük faizlerle verilmekte, ekonominin gelişmesini kredi verenlerin çıkarları doğrultusunda yönlendirmek ve kredi verenlere ham madde temin etmek üzere şartlara bağlamaktadır. Örneğin, Polonya'nın ihracatının % 40'ı yalnızca borçlara ve faizlerini ödemeye yeteceği hesaplanmaktadır.

Ancak, kredilerin ve sermaye yatırımının nüfuz etmesinin yanısıra, bunlar yalnız ekonomik değil aynı zamanda siyasi olarak da ipotek kabul ediliyor. Sovyetler Birliği'nin egemenliğindeki ülkelere sermaye ihraç ederek ve müttefiklerinin ekonomilerine nüfuz ederek, ABD emperyalizmi, Sosyal emperyalist rakibinin «etki alanı»ndaki etkinliğini arttırmaya çalışıyor. Bu çabalar, tahakkümündeki ülkelerin, batılı devlet ve kuruluşlarla ilişkiler kurmasına karşı çıkan ve bu ülkelerdeki hakimiyetinin zayıflamasından korkan Sovyet-Sosyal emperyalistlerinin de dikkatini çekmektedir. Sonuç olarak onlar da, ABD emperyalizminin ve diğer emperyalist güçlerin etki alanlarına nüfuz etmeye çalışıyorlar.

Batılı tekelci burjuvazinin, yeni revizyonist burjuvazi ile karşı-devrimci işbirliği, çifte sömürüye maruz kalan doğu Avrupa ülkelerinin emekçi halklarının sırtına ağır bir yük olarak binmektedir. Birbiri ardından gelen krediler, bu ülkeleri on milyonlarca dolar ağır dış borç altına sokmaktadır. Bugün, Polonya'nın borçları, 15 milyar dolar, Bulgaristan'ın 3 milyar dolar, Macaristan'ın 2 milyar dolar vb. tahmin edilmektedir. Bu borçların ödenmesi, vergilerin artmasını, fiyatların yükselmesini ve geniş emekçi kitlelerin yaşam şartlarının daha kötüleşmesini doğurmaktadır. Tüm bunlar, geniş çapta hoşnutsuzluk, nefret ve tepkiyi beraberinde getirmektedir.

(ATA Ajansının 11 Şubat 1979 Tarihli Sayısından Alınmıştır)

Lenin Yaşıyor

Baştarafı S. 4'de

rini bir kenara atarak iktidarı gaspetmişler ve Lenin ve Stalin'in sosyalist Sovyetler Birliği'ni kapitalist ve sosyal-emperyalist bir ülkeye dönüştürmüşlerdir. Bunu yaparken de dünya proletaryasının ve ezilen halkların önünde yaygın prestijinden dolayı Lenin'e saldırmaya cesaret edememişler, Marksizm - Leninizme saldırıyı Stalin'e saldırı şeklinde yürütmüşlerdir. Çin revizyonistleri de Kruşçev - Brejnev revizyonistlerinin ve Tito revizyonizminin dilini kullanarak Stalin'e aynı cepheden saldırmıştır ve saldırıya devam etmektedirler. Böylece onlar da Stalin'in şahsında Marksizm-Leninizmi, onun en temel tezlerini mahkum etmeye çalışmışlardır.

LENİNİST PARTİ ÖĞRETİSİ VE REVİZYONİZM

Her türden revizyonistlerle Marksist-Leninistler arasındaki en önemli ayrım çizgilerinden biri de proletaryanın partisi ve işlevi üzerine olan görüşlerde ortaya çıkmaktadır.

Her türden oportünist ve revizyonist akım, partinin tarihi rolünü ve tayin edici önemini reddederken, Stalin proletaryanın «Proleterleri iktidar uğruna mücadeleye yöneltecek kadar cesur, devrimci bir durumun çarpraşık koşulları içinde yolunu şaşırmayacak kadar deneyim sahibi ve hedefe giden yolda hiçbir çeşit kayaya çarpmadan yol alabilecek kadar esnek, mücadeleci bir partiye» sahip olmaları gerektiğini vurgulamaktadır. Proletarya böyle bir partiye sahip olmadan devlet iktidarını ele geçiremez, egemen sınıf olarak örgütlenemez, sosyalizmi inşa ederek nihai kurtuluşunu gerçekleştiremez.

Proletarya partisinin bu son derece büyük önemini bildikleri içindir ki tüm devrim düşmanları Lenin'in parti konusundaki tezlerini tahrif etmekte ve partiyi bir burjuva kulübü derecesine indirgemektedirler. Onlar proletarya partisini içinde her türlü burjuva unsurun cirit attığı bir hizipler federasyonu olarak görmektedirler.

Küçük burjuva maceracıları, revizyonist ve oportünistler partinin yönetici rolünü, onun işçi sınıfını devrim ve proletarya diktatörlüğünün kurulması için eğitmesi, örgütleyip seferber etmesi görevini inkar etmektedirler. Onların, öngördükleri parti, işçi sınıfının öncü müfrezesi, devrimci bir komünist partisi değil, işçi sınıfını burjuvaziye peşkeş çeken ve kitlelerin kuyruğunda sürüklenen reformcu bir burjuva partisidir.

Kruşçev ve hempaları proletaryanın partisini «bütün halkın partisi»ne çevirir ve böylece onu burjuvazi için kabul edilir birşey haline dönüştürürken, «Üç dünyacı» revizyonistler de bir yandan proletarya partisinin görevinin emperyalistlerle, komprador burjuvazi ve toprak ağaları ile işbirliği yapmak olduğunu vaaz etmekte ve partinin tarihi devrimci rolünü inkar etmektedirler. Bir yandan da «Komünist partisi» dedikleri partiyi burjuvazinin hizmetine sunmaktadırlar.

Marks, Engels, Lenin ve Stalin partinin proletaryaya önderlik yapabilmesi ve onu nihai kurtuluşa götürebilmesi için en temel koşulun irade ve eylem birliği olduğunu, partinin saflarında demir bir disiplinin olmasının şart olduğunu vurgularken, «Üç dünyacı» revizyonistler, «iki çizgi mücadelesi» adı altında partinin bağrında burjuva hizipleri barındırmasını savunmaktadırlar. Onlar bunun parti için kötü değil iyi olduğunu, partide canlılığı sağlıyacağını, hizip faaliyetlerinin partinin gelişmesinin motoru olduğunu öne sürerek II. Enternasyonal oportünistlerinin izinde gitmektedirler. Parti disiplini konusunda Lenin «Sınıf bilincinde olan bütün işçiler, her türlü hizipçiliğin zararlı olduğunu ve buna göz yumulamayacağını kesinlikle bilmelidirler. Çünkü, tekil gurupların üyeleri parti bütünlüğünü korumayı ne kadar isterlerse istesinler, hizipçilik kaçınılmaz olarak ekip çalışmalarını baltalar, parti içine sızmış düşmanların içerdeki çatlağı genişletmek ve bunu karşı-devrimci amaçları için kullanmak girişimlerini yoğunlaştırıp artırmalarına yol açar.» diyor.

Bütün gerçek komünistler Lenin'in bu görüşlerini hayata geçirme mücadelesi yürütürken ve «Parti her türlü hizipçiliği ve parti içinde her türlü iktidar bölünmesini olanaksızlaştıran irade birliğidir.» (Stalin) ilkesi ile hareket ederken, Çin'li revizyonistler hizipçiliğin «gelişmenin motoru» olduğunu ve «kötü değil iyi» olduğunu söyliyerek Lenin ve onun eserlerine hayasızca saldırıyorlar. Partiyi, proletarya diktatörlüğünün değil, burjuva diktatörlüğünün çekirdeği olarak ele alıyorlar.

Onlar parti içindeki karşı - devrimci unsurlara karşı ideolojik mücadelenin yeterli olacağını ve herhangi bir örgütsel tedbire gerek olmadığını vaaz ederken, Marksizmin dört ustasından biri olan Stalin bu konuda takınılacak tavrı şöyle açıklıyor.

«Bütün bu küçük guruplar şu yada bu biçimde partiye girerler; partiye kararsızlık ve oportünizm ruhunu, moral bozukluğu ve güvensizlik ruhunu getirirler. Hizipçiliğin ve geçimsizliğin başlıca kaynağı, içten baltaladıkları partide kargaşalığın kaynağı onlardır. Geride böyle «müttefikler» varken emperyalizmle savaşa tutuşmak, kendini hem önden, hem arkadan iki ateş arasında bırakmak demektir. Bu yüzden böyle öğelere karşı amansız mücadele ve bunların partiden kovulması, emperyalizme karşı savaşın başarısı için ön koşuldur.

«İdeolojik mücadele ile partinin içindeki oportünist öğelerin, «yenilebileceğini, parti çerçevesi içinde bu öğelerin «üstesinden gelinebileceği»ni savunan teori, partiyi felce ve kronik sakatlığa mahküm etmenin belirtisi olan çürük ve tehlikeli bir teoridir, bu teori, partinin oportünizme peşkeş çekilmesi tehlikesini doğurur, proletaryayı devrimci partisinden, emperyalizme karşı mücadelesinde başlıca silahından yoksun bırakmakla tehdit eder.» (Leninizmin sorunları sf. 97)

Bugün bütün bu karşıdevrimci mihrakların çok yönlü saldırılarına karşın Leninin fikirleri ölümsüzlüğünü korumakta ve dünya halklarına mücadelelerinde yol göstermektedir. Devrimin çözülmek üzere ele alınması gereken böyle bir dönemde Lenin'in devrimci fikirleri her devrimci, her gerçek komünist parti ve örgüt için daha da önem kazanmaktadır.

Enver Hoca'nın deyişiyle «Tarih birçok üstün liderler ve büyük devrimciler görmüştür, fakat Lenin'inki gibi fikirleri ve çalışmaları çürümez tazeliğini ve geçerliliğini koruyan çok azdır. Lenin'in fikirleri ve çalışmaları önceden olduğu gibi bundan sonra da proletaryanın devrimci yolunu aydınlatan fener, yanılmaz pusula, komünizmin yüce davasını bir zaferden diğerine doğru götürecek tükenmeyen ilham kaynağı olacaktır.» Hiçbir burjuva saldırı ve oportünist sapma bu gerçeği değiştiremeyecektir.

109. uncu doğum yıldönümünde yüce Lenin'i, onun fikirlerinin yılmaz savunucusu, onun öğretilerinin bekçisi, proletarya enternasyonalizminin tutarlı savunucu olarak ve Marksizm - Leninizm'in bayrağını her an yükseklerde tutarak anıyoruz.

HALKIN KURTULUŞU

HAFTALIK SİYASİ GAZETE — SAHİBİ : TEOMAN GÖRAL — SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ : OSMAN TAŞ. — YÖNETİM YERİ : 2. BEYLER, 848. SOKAK, NO 90/213 KONAK-İZMİR — YAZIŞMA ADRESİ : TEOMAN GÖRAL, PK: 71 KONAK-İZMİR — Baskı : Acargil Matbaası Tel· 149534 - İZMİR

Emekçi gençlik Bölge Toplantıları yapıldı

Yurtsever devrimci gençlik faşist diktatörlüğün bütün saldırılarına ve merkezi örgütleri YDGF'nin kapatılmış olmasına rağmen mücadelesini sürdürüyor. Mücadelesinin daha sağlıklı ve güçlü olması için geçmiş deneylerini, hata ve zaaflarını gözden geçiriyor. Yurtsever devrimci gençliğin bu amaçla yaptığı Emekçi Gençlik Bölge Toplantıları başarıyla tamamlandı. Bu toplantılar Trabzon, Amasya, Eskişehir, İzmir, Düzce İskenderun, Tunceli ve Niğde'de yapıldı.

Bugün hala gençlik mücadelesinin dayandığı kesim esas olarak öğrenci gençliktir. Gençlik mücadelesinin en önemli zaafını teşkil eden bu durum, aynı zamanda diğer birçok zaafa da kaynaklık etmektedir. Fakat bugün emekçi gençlik mücadele saflarına hergün daha fazla girmektedir. Öte yandan proleter devrimci gençlik, emekçi gençliği kazanmak için çaba sarfetmektedir. Yurtsever devrimci gençlik ve merkezi örgütleri YDGF de uzun bir süredir emekçi gençliği kazanmak için çeşitli çalışmalar yürütmektedir. Çeşitli gençlik örgütleri de bu doğrultuda çeşitli çalışmalar yürütmüş ve birçoğu bu sorunla daha sistemli bir şekilde ilgilenbilmek için Emekçi Gençlik Büroları oluşturmuşlardı. Yurtsever devrimci gençliğin bu çabaları aynı zamanda çeşitli zaafları da barındırıyordu. Bu zaaflar yer yer emekçi gençliği kazanma ve mücadelesini yükseltme çalışmalarının kesintiye uğramasına, verimsiz olmasına, yetersiz kalmasına vb. yolaçıyordu.

Bu durum, faaliyetlerin gözden geçirilerek değerlendirilmesinin yapılmasını, zaafların tesbit edilmesini, bunların nasıl aşılabileceğinin tartışılmasını ve bunun yöntemlerinin belirlenmesini, çeşitli bölgelerdeki deney ve derslerin aktarılmasını gerekli bir hale getirdi. Yurtsever devrimci gençlik bu amaçla bölgesel toplantıları gerçekleştirdi. Bu toplantılar aynı zamanda emekçi gençliğe daha yaygın ve daha güçlü bir şekilde yönelmenin bir aracı oldu.

Toplantıların gündemi şu konulardan oluşuyordu: 1- Emekçi Gençlik Bürosu faaliyetlerinin kavranması, 2- Yönelme alanı, 3- Örgütlenme, 4- Propaganda ajitasyon, 5- Emekçi gençliğin eğitimi, 6- Kültür sanat ve spor, 7- Köylü gençlik.

BÜRO FAALİYETLERİNİN DOĞRU KAVRANMASI

Bugün emekçi gençliği kazanmak için ona yönelik özel bir çaba yürütmek gereklidir. Bu özel çabanın daha örgütlü, sistemli, yetkin ve sürekli olabilmesi için bir Emekçi Gençlik Bürosu oluşturmak gereklidir. Emekçi Gençlik Büroları konusunda düşülen zaaflardan başlıcaları bu toplantılardan başlıcaları bu toplantılarda ele alındı ve eleştirildi. Bazan EGB'leri oluşturmak için önce yaygın bir şekilde emekçi gençlik içinde çalışma yürüttükten sonra emekçi gençlik içinden çıkacak önderlerden oluşturulması gerektiği şeklinde bir anlayışa düşülmesi eleştirildi. Bunun emekçi gençlik faaliyetlerini kendiliğindenciliğe, örgütsüzlüğe ve sistemsizliğe terkeden bir anlayış olduğu ortaya kondu. Bu anlayışın çeşitli yerlerde emekçi gençlik faaliyetlerinin verimsiz, sistemsiz, olmasına ve kesintiye uğramasına neden olduğu anlatıldı. Bu anlayışla hiçbir zaman bir EGB oluşturulamayacağı ortaya kondu. EGB çalışmasının sürekli bir çalışma olduğu ortaya konarak, çeşitli yerlerde belirli bir faaliyetten sonra kurulan mesleki nitelikteki derneklerden (Çırak-Der vb.) sonra EGB'lerin kendi faaliyetlerine son vermelerinin yanlışlığı anlatıldı. Ayrıca EGB'lerin geri ve çeşitli zaaflar taşıyan unsurlardan oluşturulmasının yanlışlığı belirtilerek, eğer emekçi gençliği kazanmak istiyorsak ve emekçi gençliğe yönelik güçlü ve sistemli bir faaliyet yürütmek istiyorsak, gençlik örgütlerinin EGB'leri en fedakar ve çalışkan, siyasi olarak ta en ileri üyelerinden oluşturması gerektiği anlatıldı. Gençlik örgütlerinde EGB ile yönetim kurulu arasında bazan kopuklukların olduğu ve bu durumun emekçi gençliğe yönelik faaliyetlerin çoğu kez durksamasına yolaçtığı belirtildi. EGB ile yönetim kurulunun birbirlerini yakından gözetlemeleri ve denetlemeleri gerektiği ve kararların birlikte tartışılarak alınması gerektiği ortaya kondu.

YÖNELME ALANI

Emekçi gençliği kazanmak için çeşitli alanlara (fabrika, atölye, mevsimlik işçi, vb. yönelme konusunda kendiliğindenciliğe düşülerek ya bütün alanlara birden yönelme, ya da göze çarpan bir veya birkaç alana yönelme hatası eleştirildi. Bunun için bilinçli ve sistemli bir çizgi izlenmesi gerektiği ortaya kondu. Varolan emekçi gençlik potansiyeli, bizim güçlerimiz doğru bir şekilde hesaplanarak bilinçli ve sistemli bir faaliyetli ve sistemli bir faaliyet yürütmek gerektiği belirtildi. Ayrıca işçi ve yoksul köylü gençliğe öncelik vermek gerektiği belirtildi. EGB faaliyetinin semt faaliyeti olarak değil üretim birimi temelinde yürütülmesi gerektiği vurgulandı. Semt faaliyetinin yönetim kurulu tarafından yönlendirilmesi ve yürütülmesi gerektiği belirtildi. Fabrikalara 'nasıl olsa orada sendikal faaliyet vardır' diyerek yönelmemenin EGB'nin işlevinin kavranmamasından kaynaklanan bir hata olduğu ortaya konarak, bunun siyasi çalışmayı ve yurtsever devrimci gençliğin ayrı örgütlenmesini reddettiği açıklandı. Buralara özel olarak yönelmek gerektiği vurgulanarak bunun sınıf sendikacılığı için mücadeleyi de güçlendireceği belirtildi. Gençlik örgütünün genel merkezi faaliyetiyle EGB'nin birimlere yönelik özgül faaliyetinin birbirine alternatif olarak düşünülmesi gerektiği, aksine bunların birbirini güçlendireceği vurgulandı.

DİĞER KONULAR

Örgütlenme konusuna özel bir önem verilmesi gerektiği belirtilerek, bunun sadece EGB'den ibaret olarak kavranmasının yanlış olduğu belirtildi. Somut şartlara göre EGB'lerin kendine bağlı olarak birim ya da işkolları düzeyinde bürolar veya temsilcilikler şeklinde örgütlenmesini yaygınlaştırması gerektiği anlatıldı. Bu büro ve temsilciliklerin en ileri unsurlardan oluşturulması ve birimlerdeki doğal önderlerin kazanılmasına özel bir önem verilmesi gerektiği belirtildi. Çeşitli dönemlerde temsilci ve komite toplantıları, genel üye toplantıları yapılmasının önemi vurgulandı.

Yürütülecek propaganda ve ajitasyonun somut ve sürekli olması gerektiği ve faşizmin ve reforizmin teşhirine özel bir önem vermek gerektiği anlatıldı. Merkezi propaganda ile birime yönelik propagandanın birleştirilmesi gerektiği belirtildi.

Emekçi gençliğin eğitiminin kitap okuma çalışması olarak ele alınmayacağı belirtilerek, emekçi gençliğin eğitilmesinde günlük ve sürekli olarak yapılan, onların temel taleplerini ele alan ve günlük olayları açıklayan bir propaganda ajitasyon faaliyetinin bu konudaki işlevi anlatıldı. Ayrıca günlük mücadelelerde kazandığı kendi deneylerinin emekçi gençliğin eğitiminde oynadığı rol anlatıldı.

Sanat, kültürel faaliyet ve sporun emekçi gençliğin kazanılmasında bir araç olarak kullanılabileceği anlatıldı. Bunların aynı zamanda emekçi gençliğin faşist diktatörlük tarafından gasbedilmiş olan ve emekçi gençliği uyuşturmanın bir aracı olarak kullanılmakta olduğu açıklandı.

Köylü gençlik konusunda ise, bütün bu tartışılanların aynı zamanda onlar için de geçerli olduğu fakat onların çeşitli özgül sorunlarında bulunduğu belirtildi.

Toplantılardan sonra yapılan değerlendirmelerde toplantıya katılanlar, toplantıların çok verimli ve eğitici olduğunu belirttiler.

Sıkıyönetim Kaldırılmalı

Baştarafı S. 1'de

«TKP» sosyal faşistleri ise; altıları kühümet içinde «egemen sınıfların truva atı» olarak nitelerken, hükümeti desteklemelerini ila etmekten de geri kalmıyorlar. Böylece de baskı ve teröre karşı imiş havasını verirken bir yandanda kendi sınıf işlevlerini yerine getirirken, baskı ve zulüm yanında saf tutuyorlar.

Aydınlık - TİKP sosyal faşistleri hem hükümetçi yazar çizer takımından hemde sosyal faşist TKP'den daha farklı bir yol izleyerek hükümete destek sunuyor. Hakim sınıf temsilciliğine en son soyunan, bunun içinde onların gözüne girmek için, «ihtiyadı hepden elden bırakan» bu revizyonist takımı, hükümetin bu gün formüle ettiği hedefleri uzun zamandanberi savunuyor, bunları uygulamadığı için hükümeti eleştiriyordu. Altıların «deklarasyonu» CHP'ne oy veren milyonlarca halkın talebi olarak tanıtan ve bu «deklarasyonu» destekleyen Aydınlık, hükümet içinde «uyum» sağlandıktan hemen sonra, bazı doğu illerinde daha sıkı yönetimin ilan edilmesini ve «bölücü faaliyetlerin» ezilmesini istedi. Ve bu gün baskı ve terörün en açık, en utanmaz destekçisi olarak egemen sınıfların gözdesi olma çabalarına her gün bir yenisini katarak faaliyetini sürdürüyor.

Başta MHP olmak üzere faşist kamp ise; 12 Mart sonrasında iyice ipliği pazara çıktığı için, pek yoğun bir biçimde kullanmadıkları, «vatan ve milletin bölünmezliği» «Türk ulusunun büyüklüğü» demogojisini, yeni durumla birlikte, bu tezlerin en eski savunucuları olarak, yeniden yoğun bir biçimde kullanmaya, bu doğrultudaki eyleminde hükümete yardımcı olmaya giriştiler.

Her bunalım gibi, son hükümet bunalımı da, halkın dostları ve düşmanlarının kimliklerini bir kez daha ortaya koymuştur. «Demokrasinin kurtarılması, yeni bir MC'nin kurulmasının engellenmesi», yada, «Rusyanın yıkıcı faaliyetinin engellenmesi» vb. gerekçeler arkasında, gerekçesi ne olursa olsun, her soydan reformcu ve revizyonist faşistlerle aynı çizgide buluşmuşlardır. Ve buluştukları çizgi, halkın mücadelesini ezme, egemen sınıfların baskı ve terör aygıtı olan devlet ve sıkıyönetimin etkinliğini artırma, milli zulmü destekleme, ırkçılığı ve şövenizmi körükleme çizgisidir.

Yaşanan hayat göstermiştir ki; «bölücülük» yaygarası, her zaman faşist terörün ve milli zulmün bir paravanası olmuştur. Bugün de, aynı karşı devrimci amaçlar için ama geçmiştekinden daha sinsi bir biçimde reforumcu bir hükümet aracılığı ile kullanılmaktadır. «Bölücülük» demogojisinin teşhiri, sıkıyönetimin işlevinin ve faşist, reformist, revizyonist mihrakların gerçek niyetlerinin açığa çıkarılması, mücadelenin ilerlemesi kitlelerin devrimci bir çizgide birleştirilmesi için bugün dünkünden daha büyük bir öneme sahiptir.

Görünen odur ki; faşistlerin istekleri doğrultusunda, onlar tarafından desteklenen bir yola girecek olan hükümet; sıkıyönetimin ilan gerekçeleri arasına «bölücülüğü» de alarak özellikle bazı doğu illerini daha sıkı yönetim kapsamına alacaktır. Bu duruma paralel olarak da, ırkçı, şöven propaganda hız kazanırken, milli zulüm de yoğunlaşacaktır.

Kendisine devrimci, demokrat, ilerici diyen herkes, artık ipliği iyice pazara çıkmış, faşizmin koltuk değnekliğinden başka bir işlevi kalmamış bu hükümeti desteklemekten egemen sınıfların militarist bir zulüm aygıtı olan sıkı yönetime, «demokratiklik», «ilericilik» vehmetmekten vaz geçmeli, baskı, sömürü ve zulme karşı mücadele eden halk saflarına katılmalıdır.

Bugün, hükümet, reviyonizm - reformizm üçlüsü, halkın bilincini çarpıtmaya, faşistlerin talepleri olan altıların «deklarasyonunun» da ileri sürülen tedbirleri, halkın talepleri imiş gibi göstermeye çalışmaktadırlar. Oysa açık bir gerçektir ki, emekçi halkımızın talepleri, bu «deklarasyonda» ileri sürülenlerin tam tersidir. Ve başta işçi sınıfımız olmak üzere tüm emekçi halk sıkı yönetimin kaldırılmasını, milli zulme son verilmesini, ırkçı - şöven propagandasının yasaklanmasını, halkın örgütlenme özgürlüğünü ortadan kaldıran yasaların iptal edilmesini istiyor. Bunun için mücadele ediyor.

DOĞU'DA MİLLİ ZULME SON
SIKI YÖNETİM KALDIRILMALIDIR
BASKI YASALARINA HAYIR.

1 Mayısta Mücadele

Baştarafı S. 1'de

mutlu yarınlar için yürüttüğümüz mücadeleyi boğmaya; zamlarla, vergilerle, işsizlik ve açlıkla kârlarına yeni kârlar katmaya çalışıyorlar.

Reformistlerden revizyonistlere, faşistlerden her türden sendika ağalarına kadar bütün karşı-devrimciler sömürü ve zulüm düzeninin ömrünü uzatmak için biz işçileri, köylüleri ve bütün emekçileri «özveri»ye çağırıyorlar.

Ama biz bunların hiç birisine «evet» demeyeceğiz.

Bu 1 Mayısta da, bütün dünyadaki sınıf kardeşlerimiz gibi bizler de bütün baskı ve engellemeleri altederek miting alanlarında, yürüyüş kollarında, fabrikalarda, tarlalarda toplanarak faşist diktatörlüğe, sıkıyönetime, egemen sınıfların yeni ekonomik ve siyasi saldırılarına karşı mücadele bayraklarını daha da yükseklere çekeceğiz. Birliğimizi ve dayanışmamızı güçlendireceğiz, mücadele azmimizi daha da bileyeceğiz.

Üstelik bu 1 Mayısta ülke çapında düzenlenen hemen hemen bütün gösterilere HALKIN KURTULUŞU ve DEVRİMCİ YOL taraftarları ortak olarak katılmakta, eylem birliği yapmaktadır.

Bu, devrimci ve anti-faşist demokratik güçler arasındaki güç ve eylem birliğinin oluşturulması yolunda atılmış önemli bir adımdır.

Bu karar 1 Mayıs gösterilerini daha da güçlendirecektir.

Bütün devrimci, demokrat ve yurtseverleri ve emekçi halkımızı ülke çapında düzenlenmiş olan 1 Mayıs eylemlerine daha yoğun olarak katılmaya ve ortak eylem birliğini güçlendirmeye çağırıyoruz.

1 Mayıs Alanında

Baştarafı S. 1'de

EYLEM BİRLİĞİ İLKELERİ

HALKIN KURTULUŞU ve DEVRİMCİ YOL taraftarlarının birlikte katıldıkları, eylem birliği yaptıkları 1 Mayıs kutlamalarında «propoganda ve ajitasyonda serbestlik, eylemde birlik» ilkesini hayata geçireceklerdir. Yürüyüş - miting boyunca gerek HALKIN KURTULUŞU ve gerekse DEVRİMCİ YOL taraftarları kendi bağımsız tavırlarını koyabilecekler, kendi temel propoganda ve ajitasyon sloganlarını atabileceklerdir. Aynı zamanda da karşılıklı olarak sloganlar bastırılmayacaktır. HALKIN KURTULUŞU taraftarları, proleter devrimciler yürüyüş ve miting sırasında proleter devrimci hareketin programına ve eylem-ajitasyon platformuna uygun olarak tüm slogan ve taleplerini savunacak, temel sloganlara ağırlık vereceklerdir.

Bunun dışında, düzenlenen 1 Mayıs gösterilerinde eylem birliği yapan HALKIN KURTULUŞU ve DEVRİMCİ YOL taraftarlarının aşağıdaki sloganları (yazılı ve sözlü) ortak olarak kullanacakları öğrenilmiştir:

Faşizme Ölüm Halka Hürriyet. Faşizme Ölüm Tek Yol Devrim. Milli Zulme Son. Sıkıyönetime Hayır. Zamlar Geri Alınsın. Zamlara Hayır. Baskı Yasaları Değil Halka Özgürlük. Faşist Baskı Yasalarına Hayır. MİT, Kontr-Gerilla, MHP, ÜGD Dağıtılmalı. Yaşasın 1 Mayıs. Devrimci Basına Özgürlük. Bütün Ülkelerin İşçileri ve Ezilen Halklar Birleşin. Halka Kalkan Faşist Eller Kırılır. Faşist Teröre Karşı Savaşalım. vb.

Gene alınan bilgilere göre HALKIN KURTULUŞU ve DEVRİMCİ YOL taraftarlarının düzenlenen 1 Mayıs kutlamalarında eylem birlikleri yaptıkları yerlerde, miting sonunda gösteriye katılanlar ayrı ayrı değil, ortak olarak tek bir devrim andı içeceklerdir. Ortak devrim andının «Biz devrimciler olarak, emperyalizme ve faşizme karşı bağımsız ve demokratik bir Türkiye için, bıkmadan, yılmadan, usanmadan, kanımızın son damlasına kadar savaşacağımıza and içeriz.» şeklinde olduğu bildirilmiştir.

AYRICA DÜZENLENEN 1 MAYIS GÖSTERİLERİ

Yukarıda sayılan il ve ilçeleri dışında, HALKIN KURTULUŞU taraftarlarının, proleter devrimcilerin önderliğinde ayrıca aşağıdaki il ve ilçelerde de 1 Mayıs adına yaraşır bir şekilde kutlanacaktır.

21 il ve ilçenin dışında, 1 Mayıs gösterilerinin yapılacağı bu il ve ilçeler şunlardır: Çorum, Amasya, Manisa, Kdz. Ereğli, Nazilli.

22 - Nisan Lenin 109 Yaşında

LENİN YAŞIYOR, LENİNİZM YAŞIYOR

22 Nisan 1979, dünya proletaryasının ve emekçi halklarının büyük öğretmenlerinden ve Marksizmin dört ustasından biri olan V. İ. Lenin'in 109. doğum yıldönümüdür.

Bugün Lenin hayatta yok. Ama Marksizm - Leninizm bütün burjuva oportünist saldırılara rağmen canlılığını ve tazeliğini korumakta, proletarya ve ezilen halkların devrim yolunu aydınlatmakta, onların sosyal ve ulusal kurtuluşu mücadelelerine ışık tutmaktadır.

Emperyalizm ve proleter devrimleri çağının marksizmi olan Leninizm bayrağı bugün bütün karşı-devrimci saldırılara, oportünist ihanete ve revizyonist akımların tahribatına rağmen gerçek komünistlerin önderliğinde, Asya'dan Latin Amerika'ya, Avrupa'dan Afrika'ya kadar bütün dünya proletaryasının ve ezilen halkların elinde daha yükseklerde dalgalanmaktadır.

Marksizm - Leninizmin yüce bayrağı, ücret köleliğinin, insanın insan tarafından sömürülmesinin yer yuvarlağından bütünüyle ortadan kaldırılmasına kadar dalgalanmaya devam edecektir.

Lenin İkinci Enternasyonal oportünistleri tarafından unutturulmaya ve burjuvazi için kabul edilebilir hale getirilmeye çalışılan Marks ve Engels'in fikirlerinin devrimci özünü yeniden açığa çıkardı ve onları emperyalizm ve proleter devrimleri koşullarında geliştirdi ve derinleştirdi.

Marksizm - Leninizmin teori ve taktiği ile donanmış olan SBKP (B) önderliğindeki Sovyet proletaryası burjuvazinin ekonomik ve siyasi iktidarını devirerek dünyada ilk proletarya diktatörlüğünü kurdu ve Ekim Devrimi emperyalizm ve sermaye cephesinde önemli bir gedik açtı. Ekim Devrimi dünya proletaryasının ve ezilen halkların emperyalizme ve sermayeye karşı mücadelesine pratik bir ışık tuttu.

Lenin'in ölümünden sonra dünya proletaryasının dört büyük öğretmeninden biri olan Stalin, Mark, Engels ve Lenin'in fikirlerini geliştirerek dünya proletaryasına ve ezilen halklarına emperyalizme ve sermayeye karşı mücadelesinde yol gösterdi, ve her türlü sınıf düşmanına karşı proletarya diktatörlüğü altında sosyalist inşayı ilerletti, proletarya diktatörlüğünü burjuva kalıntılarının ve emperyalistlerin her türlü saldırısına karşı korudu ve sağlamlaştırdı. Troçki, Buharin, Zinovyev ve daha birçok marksizm düşmanının, burjuva ve emperyalist ajanının saldırısını boşa çıkarttı.

Stalin'in ölümünden sonra partinin, devletin ve hükümetin yönetimini gaspeden Kruşçev revizyonistleri ve onları izleyen Brejnev revizyonistleri Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in yüce fikirlerini ve Marksizm - Leninizmin temel ilkelerini hayasızca reddettiler ve Lenin ve Stalin'in sosyalist Sovyetler Birliği'ni kapitalist, adım adım sosyal - emperyalist bir ülke haline getirdiler. Bugün sosyal-emperyalist Sovyetler Birliği dünya gericiliğinin temel mihraklarından, emperyalistler arası yeni bir paylaşım savaşının esas kaynaklarından biri durumundadır.

«Çağ değişmiştir, koşullar değişmiştir» sahte gerekçeleri ile Marksizm-Leninizmin bütün temel tezlerini ve Leninizmin bütün temel özüne saldıran sadece ve tek başına modern revizyonizm değildir. Modern revizyonizmin yeni bir varyantından başka birşey demek olmayan Çin revizyonizmi, «Avrupa komünizmi» denilen revizyonist akım ve Tito revizyonizmi modern revizyonizm ile özde tamamen birleşmekte ve her türden revizyonst akım çeşitli görünümler altında Marksizm-Leninizmin bütün devrimci özünü boşaltmaya çalışmaktadır.

PROLETARYA DEVRİMİ VE REVİZYONİZM

Sovyet sosyal-emperyalistleri Amerikan emperyalistleri ile yürüttükleri hegomanya mücadelesi ile dünyada yeni nüfuz alanları ele geçirmeye çalışmaktadırlar. Onların dilinde «devrim» sözcüğü, sosyal-emperyalizme yeni nüfuz alanları katmak için kullanılmaktadır. Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in devrimci fikirlerini çoktan «rafa kaldırmış» olan Sovyet sosyal-emperyalistleri, imparatorluklarını genişletme ve her türlü sömürgeci boyunduruğu, yabancılara bağımlılığı ve yabancıların egemenliğini silkip atmak için savaşmış ve savaşmakta olan Asya, Afrika ve Latin Amerika'nın belli ülkelerini vesayeti alma amacıyla hareket etmektedirler. Sovyet sosyal-emperyalistleri, halkların özgürlük ve bağımsızlığının destekçileri pozları takınırken, dünya proletaryasını ve ezilen halkları aldatmaya ve onları ve onlara kendi hegomanyalarını dayatmaya çalışmaktadırlar.

Bugün onların dillerinden düşmiyen «dünya devrimi», «sosyalist kampın yardımı», «proleter enternasyonalizmi» sözcükleri sosyal-emperyalist baskı ve yayılmanın araçları ve bunları gizlemenin yolları olarak kullanılmaktadır.

Modern revizyonizmin bir varyantı olan «Üç Dünya Teorisi» ile Çin revizyonistleri de devrimi ve halkların kurtuluş mücadelesini söndürmek için itfaiyeci rolünde ortaya çıkmışlardır. Onlar Sovyet sosyal-emperyalzmine karşı sözde mücadele adı altında sınıf uzlaşmacılığını ve ezilen halkların ve Avrupa proletaryasının emperyalizm ile, özellikle de ABD emperyalizmi ile ve tekelci burjuvazi ile ittifakını savunmakta, dünya proletaryasına ve ezilen halklara bu politikayı uygulamalarını öğütlemektedirler. Çin revizyonistlerine göre proletarya ve halklar Sovyet sosyal-emperyalizminin tehdidinden ancak sınıf mücadelesini ve devrimleri bırakarak, ezilenlerin gerici klikler ve rejimlerle birleşmesiyle kurtulabilirler. Onlar böylece, Amerikan emperyalistlerinin şemsiyesi altında, güneşin altında bir yer kapmaya çalışmaktadırlar. Bugün «üçüncü dünyanın birliği», «yeni ekonomik düzen» vb. gibi kavramlar Çin sosyal-emperyalizminin yayılmasına ve dünya yüzüne yeni bir süper devlet olarak çıkmasına hizmet etmekten başka bir anlam ifade etmemektedir.

«Avrupa komünizmi» denilen revizyonist akım ise, bir yandan emperyalist Avrupa ülkelerinde proletaryayı düzenin uysal bir kölesi olması için «ikna» etmeye ve bazı kısmi reformlarla yetinmeye çalışarak Avrupa tekelci burjuvazisinin çıkarlarını savunurken, bir yandan da «gelişmiş dünya» ile «azgelişmiş dünya»'nın «ekonomik işbirliği» sloganı altında kendi ülkelerinin emperyalist burjuvazisinin yeni-sömürgeci siyasetini savunmaktadırlar.

Bütün bu revizyonist akımlar, emperyalist burjuvazinin, gericiliğin, komprador burjuvazi ve toprak ağalarının «ilericiliği», «devrimciliği» üzerine sahte hayaller yaymakta, işçi sınıfını ve emekçi sınıfları gericilikle birleşmeye, sınıf mücadelesine son vermeye çağırmaktadırlar.

Bu revizyonist akımlar, görünürde biribirleriyle çatışıyor gibi gözükmelerine rağmen, özünde şiddete dayanan Marksist - Leninist devrim teorisinin geçersizliğini ilan etmede, Marksizm - Leninizmin «eskimişliğini» ilan etmede tamamen birleşmektedirler.

Kruşçev-Brejnev çetesi Marksist - Leninist devrim fikrini ve proletarya diktatörlüğü altında devrimi sürdürme fik-

Devamı Sayfa 3'de

Lenin ve Stalin : Marksizmin dört ustasından ikisi... Fikirleri yolumuzu aydınlatıyor.

Lenin; özgürlük ışığı

«...Bizim ülkemizde ezilen emekçi yığınları toprak ağaları ile kapitalistlerin boyunduruğundan kurtularak işçi ve köylü iktidarını kurmayı başarmışlardır. Yoldaşlar bildiğiniz gibi ve tüm dünyanın tanık olduğu gibi bu muazzam mücadele yoldaş Lenin ve onun partisi tarafından idare edilmiştir. Lenin'in büyüklüğü, her şeyden önce Sovyetler Cumhuriyetini meydana getirirken, dünyanın ezilen emekçi yığınlarına özgürlük ümidinin yok olmadığını göstermesi, toprak ağalarıyla kapitalistlerin boyunduruğunun ebediyyen sürmeyeceğini ve iş hakimiyetinin emekçilerin gücüyle kurulacağını ve bu hakimiyetin gökyüzünde değil ama yer yüzünde oluşacağını kanıtlamış olmasıdır. Böylece tüm dünyanın işçi ve köylülerinin kalplerinde özgürlük ışığını yakmıştır.

Ve böylece Lenin ismi, tüm dünyanın ezilen emekçileri için en candan isim haline gelmiştir.»

J. STALİN

1979 Einstein'in 100 üncü doğum yılı

Einstein ; Büyük bir bilim adamı ve gerçek bir demokrat

Komünizmin gerçek dostu, mücadeleci bir anti-faşist.

«Lenin bütün yaşamını sosyal eşitsizliğe karşı mücadeleye adamıştır. Lenin gibi insanlar, insan bilincinin, insanlığın yenileyicileridir.

A. Einstein - 1949

Bütün dünya, içinde bulunduğumuz bu yıl içinde insanlık tarihinin en büyük bilim adamlarından biri olan Albert Einstein'in 100. doğum yılını kutluyor. Uluslararası birçok kuruluş 1979'u «Einstein Yılı» olarak ilan etmiş bulunuyor. Einstein bu yıl başından beri dünyanın dört bir yanında bilime yaptığı katkılar ve sosyo-politik görüşleriyle birlikte anılıyor.

Çağımızın en büyük bilim adamlarından biri olan Albert Einstein 14 Mart 1879 da Almanya'nın Ulm kentinde doğdu. 1900 yılında Zürih Politeknik Okulu'nu bitirdi. 1905 yılında, henüz 26 yaşındayken kendisine 1922 yılında Nobel ödülünü kazandıracak olan fizik alanındaki ilk buluşlarını ortaya koydu. Ünlü «Relativite Teorisi» nide aynı yıllar içinde formüle etti. Bu çalışmalarından dolayı Zürih Politeknik Akademisinde profesör öldu.

Albert Einstein 1932 yılına kadar Almanyanın çeşitli üniversitelerinde ve Prusya Bilim Akademisinde fizik alanındaki çalışmalarını geliştirdi. Ancak 1933 yılında Hitler'in başbakan olmasıyla birlikte Almanya'dan bir daha geri dönmemek üzere ayrıldı ve yaşamının geri kalan bölümünü Amerikan üniversitelerinde öğretim üyesi olarak sürdürdü. 1955 yılında öldüğünde arkasında çok zengin bilimsel bir miras bırakmıştır. Onun özellikle fizik bilimine yaptığı katkılar bilimin tüm dallarını derinden etkilemiş, felsefi alanda idealist ve pozitivist düşüncelere büyük darbeler vurmuş ve materyalizmin zaferini pekiştirmiştir.

ÇAĞIMIZIN EN BÜYÜK FİZİKÇİLERİNDEN BİRİ

Çağımızın en büyük fizikçisi Albert Einstein madde, mekan ve zaman, hareket öz, ışık, yerçekimivb. alanlarda ileri sürdüğü ve ispatladığı çeşitli teorilerle doğrudan doğruya diyalektik ve tarihi materyalist felsefi görüşlerin doğanın işleyişinden ve tarihin gelişiminden çıkardığı ve doğayı ve toplumu açıklamamıza hizmet eden tezleri fizik alanında da kesin ve bilimsel verilerle doğrulamıştır. Özellikle maddi olmayan hiçbir özün evrende asla varolamıyacağını ispatlayarak metafizik ve idealist düşünceyi kökten yıkmıştır. Einstein'in özel ve genel relativite teorileri klasik fiziğin bütün temel kavramlarını yeni baştan ele almış ve irdelemiştir. Onun madde ile enerji arasındaki ilişkiyi gösteren ünlü formülü ilkönce gerici çevrelerin diyalektik materyalizmi çürütmek için sarıldıkları bir dayanak olmuştur. Ancak daha sonraki gelişmeler bu teorinin materyalist düşünceyi bir kez daha doğruladığını ortaya koyunca, gerici çevrelerin tepkisi tümüyle değişmiş ve Einstein özellikle o dönemlerde dünya gericiliğinin başlıca mihraklarından biri olan Alman faşizmin düşmanlığını üzerine çekmiştir.

Alman faşizmi onun bilime yaptığı katkıları «fizikte bolşevizm» olarak nitelemiş ve onun bilim alanında geliştirdiği teoriler politika ve ekonomi alanında Marks'ın yaptıklarına benzetilmiştir. Albert Einstein'ın Yahudi kökenli olması da Alman faşizminin ona yöneltti̇ği saldırıların diğer nedenlerinden biridir. Alman faşizminin Albert Einstein'a karşı düşmanca tutumu bile faşizmin nasıl bilim düşmanı bir hareket olduğunu göstermeye yeterlidir.

Einstein zaman zaman idealist düşünce sistemine de kapılmıştır Ancak böyle dönemlerde bilimsel çalışmalarında da hatalara düşmüştür.

GERÇEK BİR DEMOKRAT MÜCADELECİ BİR ANTİ-FAŞİST

Albert Einstein'in bilimsel çalışmalarına yön veren materyalist görüş açısı onun sosyal, politik ve ekonomik düşüncelerine de yol göstermiştir. Birinci dünya savaşından sonra toplumsal olaylara karşı daha yakından ilgi gösteren Einstein sosyal eşitsizliğe, emperyalist militarizme, emperyalist savaşa ve gericiliğe karşı cesaretle savaşmıştır. Bütün yaşamı boyunca dünyanın ilk sosyalist devleti olan Sovyetler Birliği'nindostu olan Einstein, bilimin emperyalist amaçlar uğruna kullanılmasına da karşı çıkmıştır.

İşte onun politik alanda gericiliğe karşı mücadelesinin belli başlı noktaları :

1914'de Birinci Emperyalist Savaşın patlak vermesiyle birlikte aktif bir savaş aleyhtarı olarak hareket ediyor ve savaşa katılan bütün taraflar açısından bu savaşın haksız bir savaş olacağını vurguluyor. O dönemde kendisiyle birlikte hareket eden yalnızca iki bilim adamı daha vardır. Almaya'daki bütün bilim ve üniversite çevreleri ise emperyalist savaşın hararetli destekçileri olmuşlardı Einstein emperyalist savaş aleyhtarı tutumunu aralarında büyük Alman komünisti Karl Liebnecht'in de bulunduğu «Yeni Anavatan Birliği» ne katılarak da sürdürdü. Bu birlik Alman fikir emekçilerinin anti - savaş örgütü idi.

Einstein sosyalizm yanlısı bir aydın olarak Alman komünistleri Spartakistlerin öncülük ettiği 1918 Kasım devrimini de büyük bir coşkuyla karşıladı. Devrim sırasında birçok kez işçilere konuşmalar yaptı. Alman gericiliği artık Einstein'ı temel hedeflerinden biri haline getiriyordu. Bilim çevrelerinde onun fizik bilimine yaptığı katkılara karşı çıkılıyor, Yahudi düşmanlığı propagandasıyla bu saldırılar daha genişletiliyordu. Ama bütün bu çabalar Einstein'ın demokrat eylemini durduramadı. 1921 yılında Sovyetler Birliğine yardım amacıyla kurulan «Uluslararası İşçilere Yardım Örgütü» nün yönetim kurulunda yer aldı. Bu örgütün başında Clara Zetkin bulunuyordu ve örgüt sosyalist Sovyetler Birliği'ne özellikle yiyecek yardımının örgütlendiirilmesi için büyük bir özveriyle çalışıyordu.

1923'de Einstein «Yeni Rusya Dostluk Derneği» nin kuruluş çağrısını da imzalıyor ve aynı yıllarda SSCB Bilimler Akademisi ile ilk kez ilişkiye geçiyordu Daha sonra, 1927'de Akademinin fahri üyesi oldu.

1927'de Amerikan gericiliğinin Sacco ve Vanzetti adlı iki devrimci sendikacıya karşı yönelen baskısıyla da sonuna kadar mücadele etti. İki sendikacının affı için açılan kampanyanın destekleyicisi oldu.

1931'de bilimsel çalışmalardan elde ettiği bütün geliriyle «Uluslararası Einstein Savaşa Karşı Direnenler Fonunu» kurdu. Bu fonun tek amacı yeni bir emperyalist paylaşım savaşına karşı dünya kamuoyunun dikkatlerini çekmekti. Aynı yıl içinde Berlin'deki Marksist Halk Üniversitesinde işçilere bir dizi konferanslar verdi. Bu konferansların temel konusu relativite teorisiydi. Böylece işçilere toplumsal olaylarla, fizik bilimi arasındaki bağı anlatıyor, işçilerin materyalizmi kavramasına hizmet ediyordu.

1932'de Alman Komünist Partisi ile Sosyal Demokrat Partiyi anti-faşist bir birleşik cephenin kurulmasına davet eden ünlü bildiriye imzasını koydu.

1933'de Nazilerin iktidarı ele geçirmesiyle birlikte, Einstein ABD'ye yaptığı geziden geri dönmüyor ve Almanya'daki bütün görevlerinden ayrılıyordu. Artık anti-faşist mücadelesine yurtdışında sürdürüyordu. Alman faşizminin Einstein'a ve yapıtlarına karşı düşmanlığı giderek artıyordu. Almanya'nın çeşitli şehirlerinde Nazilerin düzenlediği kitap yakma törenlerinde Marksist eserlerin yanısıra Einsteinin kitap ve makaleleri de baş sırayı alıyordu.

Einstein Yahudi kökenli olmasına rağmen, Yahudi sorununa şovence bir yaklaşımı da bütün yaşamı boyunca reddetmiştir. Almanya ve Avrupa'nın diğer yerlerinde Yahudi düşmanlığının en yüksek noktasına yükseldiği 1938'lerde bile Filistin'de ayrı bir Yahudi devletinin kurulmasına karşı çıkmış; bu topraklar üzerinde Yahudilerin ve Arapların laik ve demokratik bir rejim altında birlikte yaşamalarını savunmuştur.

Bilimin emperyalist amaçlar uğruna kullanılmasının şiddetle karşısında olan Albert Einstein Hitler'in atom bombası yapımına hız verdiği haberleriyle birlikte ABD'nin bu bombayı yapması gerektiği konusunda Amerikan Cumhurbaşkanını uyarmıştır. Ancak savaşın hemen hemen sona erdiği bir dönemde ilk Amerikan yapısı atom bombalarının Japonya'ya karşı denenmesine büyük öfke duymuş ve bombaların kullanılmasından dolayı kendisini de suçlamıştır. Atom fiziğine yaptığı katkılar ve ABD Başkanı Roosvelt'e gönderdiği uyarı mektubu nedeniyle bu korkunç bombanın Japonya'ya karşı kullanılmasından kendini sorumlu tutan Einstein bu tarihten sonra militarizme ve emperyalist savaş hazırlığına karşı mücadele başlatmıştır.

1949'da «Neden Sosyalizm?» başlıklı bir makalede kapitalist toplumsal sistemi eleştiren Einstein aynı broşüründe sosyalizm hakkında şu görüşlere de yer vermiştir; «Sosyalizmin gerçek amacı insanlığın 'yağma ve çapul' dönemini geride bırakmak ve daha ileriye gitmek olduğuna göre, ekonomi bilimi bugünkü durumunda geleceğin toplumuna pek az ışık tutacaktır. Bugünkü durumuyla kapitalizm bütün köülüklerin kaynağıdır. Bu büyük kötülükleri kaldırmanın tek yolu, toplumsal amaçlara yönelmiş bir ekonomi sistemi kurmaktır. Böyle bir toplumda üretim araçları toplumun malı olacak ve planlı olarak kullanılacaktır. Ekim Devrimi böyle bir toplumun başlangıcıdır. Lenin ise bu toplumun yaratılmasının başlıca öncülerinden biridir. Onun gibi insanlar insanlığın yenileşmesinin öncüleridir.»

1950 yıllarında Amerika'da McCarthy'ciliğin yükselmesi ve bütün ülkede anti-komünist bir kampanyanın açılması karşısında da Einstein Amerikan aydınlarını bu gelişmelere karşı mücadeleye çağırmış ve onları cesaretlendirmiştir.

Einstein bütün yaşamı sırasında olduğu kadar ölümünden sonra da dünya gericiliğinin, Nazilerin, kilisenin, emperyalistlerin, emperyalist savaş yanlısı güçlerin düşmanı olarak kalmıştır. O, yaşamı boyunca komünizmin bir dostu olarak mücadele etmiş, bilime yaptığı katkılarla da insanlığın gelişiminin savaşçılarından biri olmuştur.